

## ଉତ୍ତରା ଓ ଉତ୍ତର ପୁରୁଷ

### • ଦୀପକ ଦାସ

କୁଣ୍ଡ କୁଟିକମକରା ବେଅର ଗୋଡ଼ ଚାରିଟା ଏବେ ବି ଘର କୋଣରେ ପଡ଼ିଛି । ଉପର ପଚାଶା କଣା ହେଲା କେଜାଣି ବୋଧହୁଏ ଦୁଆର କବାଟ ପଢା ହେଇ ଅତୀତକୁ ମନେ ପକିଛି । ସେଇ ବେଅରେ ମଞ୍ଚ ଜଗତର ବହୁ ବଡ଼ବଡ଼ ଲୋକ ବସିବାର ମୁଁ ଦେଖିଛି । ଜଗନ୍ନାଥବଳ୍ଲଭପୁରୁଷ (ରୋତ୍ରସ୍ତ୍ରିଗ)ରେ ଆମ ପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କ ଘର । କହି ବରଗା-ଖୁଲଣମାରା କୋଠାଘର - ବାପ ଜେଜେଙ୍କର ସେଇଟା ଜନ୍ମ ସ୍ଥାନ । ଖଟବିନ୍ଦୁ ସାହିରେ ଆମର ଆଉ ଏକ ଘର । ମାଟିକାନ୍ଦୁ, ଚାଳ ଛପର ଘର । ପୁଅ ହେବା ନିଶାରେ ୧୯୭୦ ମସିହା ବେଳକୁ ବାବା ସେ ଘରକୁ ଉଠିଗଲେ । ଦି'ଟା ଘରର ଦୂରତା ଡାକେ ବାଟ । ଖଟବିନ୍ଦୁ ସାହି ଘରେ ମୁଁ କାହାରେ କାହାରେ ଡାକିଲି - ମୋ ପିଲାଦିନ କଟିଲା ।

ଥୁଏଟର ଯୁଗ ପୂର୍ବରୁ ୧୯୩୮/୩୯ ମସିହା ବେଳକୁ ରାସଲୀଳା ହିଁ ଆମ ସଂସ୍କୃତିକୁ ରୁଦ୍ଧିବନ୍ତ କରିଥିଲା । ରାଧାକୃଷ୍ଣ ପ୍ରେମଗାଥାକୁ ନେଇ ଗୀତ, ନୃତ୍ୟ ଏବଂ ବଚନିକା ମାଧ୍ୟମରେ ପରିବେଶଣ କରାଯାଉଥିଲା । ଆମ ଜଗନ୍ନାଥ ବନ୍ଦୁଭ୍ରମ୍ମ ବାସଭବନରେ ସେହି ସମୟରେ ଏକ ରାସପାର୍ଟ୍ ଥିଲା । ‘ରାଇ କିଶୋର’ - ବଂଶାବିନୋଦ ପ୍ରଭୃତି ରାସଲୀଳା ଓଡ଼ିଶାର ପୂରପଲ୍ଲୀରେ ଯାଇ ପରିବେଶଣ କରାଯାଉଥିଲା । ବାବା (କିଶୋରକବି ଶ୍ୟାମସୁଦ୍ଧର ଦାସ) ଥିଲେ ରାସପାର୍ଟ୍ ମାଷ୍ଟର ଓ ଓଡ଼ାଦ । ଆମ ଘରେ ଆଖଡ଼ାଶାଳ ଥିଲା । ହଣ୍ଡା କଢ଼େଇରେ ରନ୍ଧା ଚାଲିଥିଲା । ଜେଜେ ଶାନ୍ତକବି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ସବୁ ସମ୍ମାଳୁ ଥିଲେ । ବାବା ଗୋଟିଏ ପୁଅ ହେତୁ ଘରୁ ଖାଇ ଘୋଡ଼ା ଚଢ଼ୁଥିଲେ - ସବୁ ସମୟରେ ନାଟ ତାମସାରେ ମସଗୁଲ ରହୁଥିଲେ । ଗାଉଣା ବାଜଣା ଚାଲିଥିଲା । ସେତେବେଳକୁ ଜୟପୁର ରାଜାଙ୍କ ଠାରୁ ସେ ‘କିଶୋର କବି’ ଉପାଧି ପାଇସାରିଲେଣି ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କଲେଣି । ଓଡ଼ିଶାରେ ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ନାଟ୍ୟାନ୍ତୁରାଗା ଓ ସଂଗୀତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଭାବରେ ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କଲେଣି । ଥୁଏଟର ଯୁଗ ଆସିବା ପରେ ପ୍ରାୟତ୍ତ ସବୁ ରଂଗମଞ୍ଚ (ଅନ୍ଧପୂର୍ଣ୍ଣ ଥୁଏଟର - ପୁରୀ ଓ କଟକ, ରୂପଶ୍ରୀ, କଳାଶ୍ରୀ ଓ ଜନତା)ରେ କିଶୋର କବି ପ୍ରାୟତ୍ତ ସବୁ ନାଟକରେ ସଂଗୀତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ଦେଇ ତଡ଼କାଳିନ (୧୯୩୮ - ୧୯୭୮) ମସିହା ବେଳକୁ ଜଣେ ଅପ୍ରତିଦ୍ୟୀ ମଞ୍ଚ ସଂଗୀତନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଭାବରେ ସ୍ଵପ୍ରରିଚିତ ହୋଇସାରିଥାନ୍ତି । ଏହି କ୍ରମରେ ଆମ ଦାଣ୍ଡ ଘରେ ପଡ଼ିଥିବା ସେଇ କୁନ୍ଦମରା ବେଞ୍ଚରେ ଅନେକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ନାଟ୍ୟକାର ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ପେମିତିକି, ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର, ଗୋପାଳ ଛୋଟରାୟ, ଭଙ୍ଗକିଶୋର ପଞ୍ଜନାୟକ, କାର୍ତ୍ତିକ କୁମାର ଘୋଷ, ବେୟାମକେଶ ତ୍ରୀପାଠୀ, ସାମୁଏଲ ସାହୁ (ବାବି), ଦୃଷ୍ଟିରାମ ସ୍କାଇଁ, ନଟବର ସେଣ, ପଙ୍କଜ ଚରଣ ଦାସ, କେଳୁ ଚରଣ ମହାପାତ୍ର, ଅକ୍ଷୟ ମହାନ୍ତି, ସିକନ୍ଦର ଆଲାମ ପ୍ରଭୃତି କୁ ମୁଁ ପାଖରୁ ଦେଖିଛି । ବର୍ଷେ ବର୍ଷେ ଛାଉଣି ହେଇନଥିବା ମଉଡ଼ମରା ଚାଳିଯର, ମାଟି କାନ୍ଦୁ - ବର୍ଷାଦିନେ ବାରମ୍ବାର ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ୁଥିବା ମାଟି ପିଣ୍ଡ । ସେଇ ଘର - ସେ ସମୟରେ ନାଟ୍ୟ ଜଗତର ଏକ ପେଣ୍ଡ ଜାଗା ଥିଲା - ଆଳାପ ଆଲେଚନା ହେଉଥିଲା - ଅଭାବ ଭିତରର ମାନସ ମହୁନରେ କେତେ ଯେ ଅମୃତ ବାହାରିଛି - ତାର ହିସାବ ନାହିଁ ।

ଏଇ ପ୍ଲାବନ ସମୟରେ କଟକର ସଂସ୍ଥାତି ବିହାର ଭେଟିଦିଏ ବାଲିଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଗଣକବି ବୈଷ୍ଣବ ପାଣିଙ୍କର ଗାତ୍ରିନାଟ୍ୟ ଉତ୍ସବ । ଏକ ନିଆରା ଭଙ୍ଗରେ - ବାରବାଟୀ ଦୁର୍ଗ ଗଡ଼ଖାଇ ସେପଟେ ଏ ଉତ୍ସବର ପରିକଳ୍ପନା ଓ ଆୟୋଜନ ହେଉଥିଲା । ଗଡ଼ଖାଇ ସେପଟେ ଗଡ଼ଦାର ତାହାଣ ପଟରେ ବିଶ୍ରିଷ୍ଟ ପ୍ରାନ୍ତର । ପଛପଟେ ରାଜାଘର ବଡ଼ପୋଖରୀ ତାରି ହୁନ୍ଦାରେ .. ସାମନାରେ ପାଣ୍ଡବ ଶିବିର ଓ କୌରବ ଶିବିର । ପଛପଟେ ଦି'ଟା ରଥ ହାତି... ଘୋଡ଼ା ସୌନ୍ୟ ସାମନ୍ତଙ୍କର ଆତ୍ୟାତ । ତାର ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ଅସ୍ତର ପ୍ରୟୋଗ - ଚମକାର ଦୃଶ୍ୟ । ଯିଏ ସେସବୁ ଦୃଶ୍ୟ ନ ଦେଖିଲି ସେ କହିଲା କରି ପାରିବନି । ଅପର୍ବ ମହକ ଥିଲା ସେ ସମୟରେ ।

‘ଗୋଧନ ହରଣ’ - ମୁଆ ଜଙ୍ଗରେ ପରିକଳ୍ପନା କରିଥାନ୍ତି ଧୂରେନ୍ ଦାଶ - ସେ ଆମ ଘରକୁ ଆସନ୍ତି । ସଂଗୀତ ବିଶ୍ୟରେ ବାବାଙ୍କ ସହ ଆଲୋଚନା କରନ୍ତି । ଆରମ୍ଭରୁ ଦାର୍ଘ୍ୟ ବର୍ଷଧରି ବାବା ହିଁ ସଂସ୍କୃତି ବିହାରର ସଂଗୀତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ରହି ଆସିଥିଲେ । ସେ ନାଟକ ମୁଁ ଦେଖିଛି ପଡ଼ିଆରେ - ଧୂରେନ୍ ଦାଶ ନିଜେ ଏକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ପଡ଼ିଆ ସାରା ବୁଲି ବୁଲି ତଦାରଖ କରିଥାନ୍ତି । ବିଜ୍ଞ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ - ଦୟାପୂର୍ଣ୍ଣାନ୍ତି,

ପୁଷ୍ପାର୍ଥୀ ଜୟତ୍ତୁ

ନାରାୟଣ ସି - ଅଞ୍ଜନ, ଦୟାନ୍ - ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ପାଣ୍ଡି - ଶକୁନି, ବଟ କୃଷ୍ଣ ବେହେରା - ଭାମ, ପ୍ରପୂଲ ସି - ତ୍ରୋପଦୀ, ଆୟ... କି ଚମକ୍ଷାର ଅଭିନୟ - ରୁପସଙ୍ଗ ଓ ପରିକଳ୍ପନା । କିଶୋର କବିଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ପାଳି ଧରୁଥିଲେ ସ୍ଵରୂପ ନାଏକ (ଏବର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସଙ୍ଗୀତନିର୍ଦ୍ଦେଶକ) - ନିର୍ମଳ କାନ୍ତି ସେନ, ସରୋଜ ସି, ଶିବେନ୍ ସେନ, ଶୁଭାଶାଷ୍ଟ ସେନ, ଅରୁଣ ଦେ ପ୍ରମୁଖ - କି ମତୁଆଲା ପରିବେଶ । କି ନିଆରା ଦୃଶ୍ୟ - । ସେ ଦିନର ଅଦ୍ୟ ଉତ୍ସାହ... ଉଦ୍‌ଦିପନା ଏବେ ଖୋଜିଲେ ମିଳିବନି । ସଂସ୍କୃତ ବିହାର 'ଗୋଧନ ହରଣ' ପରେ ଏତେ ନାଁ କରିଗଲା ଯେ ଗୀତନାୟ ଉତ୍ସବ ବାଲିଯାତାର ଏକ ଅଂଶ ବିଶେଷ ହୋଇଗଲା ।

ଦିନ ଗଡ଼ିଗଲା - ସଂସ୍କୃତି ବିହାର ଓଡ଼ିଶାର ସଂସ୍କୃତି, ପରମା ଓ ଏତିହ୍ୟର ପ୍ରଚାର ଓ ପ୍ରସାରରେ ବ୍ରତୀ ହୋଇଯିବାରୁ ମୁଁ ଭଲ ପାଇବସିଲି । କଳାକାର ପରିବାର ହେତୁ ମୁଁ ବି କ୍ରମଶଙ୍କ ନାଟକରେ ଅଭିନୟ କଲିଣି । ୧୯୭୯ / ୭୦ ମସିହାରୁ ନାଟକ ଲେଖୁବା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ଦେବା ଓ ପରିବେଶଣ କରିବା ମୋର ନିଶା ହେଇଗଲାଣି । ୧୯୭୭ ମସିହା ବେଳକୁ ମୋର ବହୁଚକ୍ରି ପୌରାଣିକ ନାଟକ ‘ଶ୍ରୀ ଦୂର୍ଗା’ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଗଲାଣି । ୧୯୭୭ ମସିହା ଏତିହାସିକ ନାଟକ ‘ମୂରଜାହାନ୍’ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲାଣି । ନାଟ୍ୟକାର ହେତୁ ସଭାସମିତିରେ ଅତିଥ ହେଲିଣି । ନିଗଡ଼ କଟିକିଆ ଓ ବଡ଼ବାପର ଛୁଆ ହେତୁ କ୍ରମଶଙ୍କ ଅଜଣତରେ ଝାପସା ଅହଂକାର ବି ହେଲାଣି ।

୧୯୭୭ ମସିହାର କଥା । ଆମ ଘରେ ସେଇ ବେଶେରେ ଧୂରେନ୍ ଦାସ ବସିଥାନ୍ତି । ସମ୍ବଦତଃ ସେ ବର୍ଷ ‘ଅଭିମନ୍ୟ ବଧ’ ଗାତ୍ରିନାଟ୍ୟ ହେବାର ସ୍ଥିରିକୃତ ହୋଇଥାଏ । ମୁଁ ନିଜକୁ ବଡ଼ ପାରିବର ଭାବି ‘ଅଭିମନ୍ୟ’ ହେବି ବୋଲି ହେଣ୍ଟି ମାରୁଥାଏ । ମୁଁ ଧୂରେନ୍ ସାରଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଅଭିନୟ କରିବି ବୋଲି କହିଲି । ସେ ଖୁସିହେଲେ କହିଲେ, ...କି କଥା, ତୁମେ କିଶୋର କବିଙ୍କ ପୁଆ- ସଂସ୍କୃତିବିହାର ଗାତ୍ରିନାଟ୍ୟରେ ସେ ଜଣେ ମୁଖ୍ୟ ଅଂଶ- ସ୍ଵର ଓ ଗାତକୁ ଛାଡ଼ି ଗାତ୍ରିନାଟ୍ୟର ଅର୍ଥ କ’ଣ ? ମୁଁ ଖୁସିହେବି- ତୁମେ ବାପର ନାଁ ରଖିବ- ମୁଁ ଭାବୁଛି ତୁମେ ନିଷେ ପାରିବ । ମୁଁ କହିବାକୁ ବାହାରିଥିଲି ମୁଁ ‘ଅଭିମନ୍ୟ’ ହୁଅନ୍ତି - ତା ପୂର୍ବରୁ ସେ କହିଲେ - ... ତୁମେ ‘ଉଭରା ହେବ - ବେଶ ମାନିବ ଏବଂ ତୁମେ ପାରିବ ।’ ମୋ ପାରିବା ବିଷୟରେ ବଖାଣିଲି, ସେ କହିଲେ ଗଡ଼ଖାଇ ଗୋଟିଏ ପଟେ ଦର୍ଶକ ଓ ଆରପଟେ ଅଭିନୟତା - ଅଭିନୟର ସ୍ମୃତି କରିଶ୍ବା ଲୋକଙ୍କୁ ଦିଶିବ ନାହିଁ, ଦୂରରୁ ଯାହା ଭଲ ଦିଶିବ ତାହା ହିଁ ଏ ଉଷ୍ଣବର ବିଷେଶତ୍ର । ତୁମେ ‘ଉଭରା’ ଭୂମିକା ନିଆ - ନିଜକୁ ମନେ ରଖିବ । ମୋ ଜଞ୍ଚା ଉପରେ ଯେମିତି ବାଲ୍ମୀକି ପାଣି ପଡ଼ିଗଲା, ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ‘ଅଭିମନ୍ୟ’ ହେବାକୁ ସେ କିନ୍ତୁ ‘ଉଭରା’ ବିଷୟରେ କହିଲେ, ବାବା ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲେ କଥା ସମ୍ବଦତଃ ସେଇଠି ଅଗକି ଗଲା । ମୁଁ ‘ଉଭରା’ ଚରିତ୍ର ନେଲି ନାହିଁ । ପୁଅ ହେଇ ଛିଆ ପିଲା ଚରିତ୍ର କରିବି - ଛି... ଲାଜ ଲାଗିବ ।

ଏବେ ବି ଧୂରେନ୍ ଦାସଙ୍କ କଥା ମନେପଡ଼େ । ତାଙ୍କ କଥାକୁ ନ ମାନି ଯେଉଁ ଭୁଲ୍ କଲି ତା' ଆଉ ଫେରିବ ନାହିଁ । ସେତେବେଳକୁ ସିନା ଅଭିନୟ କରୁଥିଲି କିନ୍ତୁ ଅଭିନୟର ଅର୍ଥ... ବିଶେଷତଃ ଏବଂ ପାରଙ୍ଗମତା ବୁଝିନଥିଲି । ନାରୀ ଚରିତ୍ରରେ ଯେ ମୁଁ ଅଭିନୟ କରିଛି ଏ ଗର୍ବ କରିବାର ଏକ ଅପୂର୍ବ ସୁଯୋଗ ଆସିଥିଲା । ପୁଣି ସଂଧ୍ୱାତି ବିହାର ପରି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ବାଲିଯାତ୍ରା ମଞ୍ଚରେ ସେ ସୁଯୋଗକୁ ମୁଁ ହାତଛଡ଼ା କରିଛି । ମୁଁ ‘ଉଭରା’ ହେଲିନି ସତ କିନ୍ତୁ ‘ଉଭର ପୁରୁଷ’ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି । ଶିକ୍ଷା ଚେଲିଭିଜନରେ ପ୍ରୟୋଜକ ଭାବରେ ଚାକିରି କରୁଥିବା ସମୟରେ ଅନେକ ଗାତ୍ରିନାଟ୍ୟ କରାଇଛି - ଗଣକବି ବୈଷ୍ଣବ ପାଣିଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ବଉ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ କରିଛି । ଏହା ମୋର ସୌଭାଗ୍ୟ ।

ଗଡ଼ିଖାଇ ସେପଟେ ଯେଉଁ ଯାଗାରେ ବାଲି ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଗାଡ଼ିନାଟ୍ୟ ହେଉଥିଲା ଏବେ ସୋଠାରେ ଆଉ ହେଉନି । ମହାନଦୀ ପଠାରେ ବୈଷ୍ଣବ ପାଣି ମଣ୍ଡପରେ ଗାଡ଼ିନାଟ୍ୟ ହେଉଛି । ବର୍ଷେ ବର୍ଷେ ଦୂରରୁ ନଜର ପକାଏ । କିନ୍ତୁ ସେବିନର ମହକ ପାଏନି । ଆଜି କିଶୋର କବି ନାହାନ୍ତି, ଧୂରେନ୍ ଦାସ ନାହାନ୍ତି, କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଣ୍ଡେ ପ୍ରଭୃତି ଅନେକେ ଆୟମାନଙ୍କ ଗହଣରେ ନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଆୟମାନଙ୍କର ମନରେ ଅଛନ୍ତି - ରହିବେ ଚିର ଅମର ହୋଇ ।

ଆମର ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମାଣୁ 'ସଂସ୍କୃତି ବିହାର' ଉଜ୍ଜ୍ଵଳିତ କରି ରଖିବ ଏ ବିଶ୍ୱାସ ଆମର ଅଛି । ସମୟ ଆସୁ ପୁଣି ଏକ ଚମକପ୍ରଦ ଘଟଣା ଘରୁ ଆମର ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟତ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ଉତ୍ତରା ନହେଲେ ନାହିଁ ଓଡ଼ିଶାର ସଂସ୍କୃତିକୁ ଆଗକୁ ନେବା ପାଇଁ ଅନେକେ ଉତ୍ତର ପୁରୁଷ ସୃଷ୍ଟି ହୁଅନ୍ତି ଏହା ହିଁ କାମନା ।